

Όλοι και όλα για την σωτηρία της πατρίδας

Δημήτρης Νατσιός

Γράφει ο **Δημήτρης Νατσιός** (Δάσκαλος - Θεολόγος)

«ει δε τις των ιδίων και μάλιστα των οικείων ου προνοεί, την πίστιν ήρνηται και έστιν απίστου χείρων»
προς Τιμόθεον Α, ε', 8

Η μεγαλύτερη σύγχυση τούτη την παμπόνηρη εποχή εντοπίζεται στην στάση των Ελλήνων έναντι των λαθρομεταναστών.

(Ο κοινός νους λέει ότι αν κάποιος εισβάλλει στην χώρα σου, όντας απρόσκλητος και ανεπιθύμητος, λαθραίως και παρανόμως, σύμφωνα με τα έγκυρα λεξικά, ονομάζεται λαθρομετανάστης. Όπως λέγεται λαθροθήρας αυτός που κυνηγά χωρίς άδεια, ο λαθροϋλοτόμος και ο λαθρεπιβάτης. Ο κυρ-Φίλης υπουργός, στην πρόσφατη επιστολή του στα σχολεία, ταυτίζει τους Έλληνες, Χριστιανούς Ορθοδόξους του '22, τους διωκόμενους και σφαγιασθέντες από τους μωαμεθανούς γενοκτόνους μας του Κεμάλ, με τους νυν λαθρομετανάστες, οι οποίοι, αντί να καταφύγουν στις ομόδοξες τους χώρες του Ισλάμ, καταφεύγουν στην άπιστη Ευρώπη. Θλιβερές συγκρίσεις από έναν αρνητή της Γενοκτονίας των Ελλήνων της Ανατολής).

Περίεργη και επαμφοτερίζουσα είναι και η στάση κάποιων χριστιανών. «Τι θα έκανε ο Χριστός στη θέση μας;», «αγαπάτε αλλήλους», είναι οι συνήθειες... παραπομπές.

Καρυκεύουν την ερώτηση και με αναφορές στον Καλό Σαμαρείτη ή στο ευαγγελικό ανάγνωσμα «ξένος ήμην και συνηγάγετε με». (Ματθ. ΚΕ, 35).

Οπότε οφείλουμε «να ανοίξουμε την αγκαλιά μας» (κατά κυρ-Φίλη) και να «συναγάγουμε» τους ξένους λαθρομετανάστες, διότι είναι ευαγγελική επιταγή.

Ερωτώ και απευθύνομαι κυρίως στους «προοδευτικούς» ιερωμένους που αποκοιμίζουν τον κόσμο με

τις αγαπολογίες τους: Ο Κολοκοτρώνης, όταν «αποφάσισε να κάμει» την Επανάσταση, για να εκδιώξει την μισητή ημισέληνο, έτσι σκεφτόταν; Θα έκοβε τούρκικα κεφάλια ο Νικηταράς ο Τουρκοφάγος, αν δεν ευλογούσε η Εκκλησία τα όπλα του Αγώνα της Παλιγγενεσίας; Τι τραγουδούσαν τότε οι Ρωμιοί; «Χαρά που το 'χουν τα βουνά τα κάστρα περηφάνια/ γιατί γιορτάζει η Παναγιά, γιορτάζει και η Πατρίδα./ Να βλέπεις διάκους με σπαθιά, παπάδες με ντουφέκια/ να βλέπεις και τον Γερμανό, της Πάτρας τον δεσπότη/ πως ευλογάει τ' άρματα κι ευχιέται τους λεβέντες».

Ο επίσκοπος Βρεσθένης Θεοδώρητος, τον οποίο ο Κολοκοτρώνης αποκαλούσε καπετάν Δεσπότη, ευλογεί τ' άρματα στο Βαλτέτσι, ζώνεται τα γιαταγάνια και τα καριοφίλια και πολεμά.

Ο Σαλώνων Ησαΐας, ο πρώτος Έλληνας ιεράρχης ο οποίος έπεσε υπέρ πατρίδος, την ώρα της μάχης της Αλαμάνας, δεν είχε υπ' όψιν του το Ευαγγέλιο; Γιατί «ρίχνανε στο θυμιατό μπαρούτι για λιβάνι» οι παπάδες και θυσιάζονταν για την λευτεριά του Γένους. Πολλοί απ' αυτούς δεν ξανάπιασαν το αγιοπότηρο, όμως έφτιαξαν πατρίδα. Ποιμένες καλοί που θυσιάστηκαν υπέρ του σκλαβωμένου ποιμνίου τους.

Παραπέμπω και σ' ένα περίφημο κείμενο του Δασκάλου του Γένους Κωνσταντίνου Οικονόμου εξ Οικονόμων, ο οποίος υπήρξε «μέγας εκκλησιαστικός ανήρ, λαμπρόν κόσμημα και μέγα καύχημα του ελληνικού Γένους».

«Λέγω πρώτον, ότι χρεωστείς, χριστιανέ, καθό χριστιανός να αγαπάς και να ευεργετής την Πατρίδα. Σε προστάζει ο θείος νόμος “αγαπήσεις τον πλησίον σου ως σεαυτόν”. Πλησίον σου είναι βέβαια πας άνθρωπος, αλλά ποιος δύναται να είναι πλησιέστερός σου παρά τους συγγενείς και ομοπίστους και συμπολίτας σου. Ούτοι είναι αδελφοί σου, οίτινες συγκατοικούσι μετά σου εις μίαν και την αυτήν χώραν, ωσάν εις μίαν και την αυτήν οικίαν, ούτοι έχουσι τον αυτόν και συ πατέρα, τον Θεόν, την αυτήν και συ μητέρα, την Εκκλησίαν, το αυτό γενέθλιον έδαφος, και τας αυτάς τροφάς, τους αυτούς νόμους, τους αυτούς άρχοντας και ποιμένας και διδασκάλους, τας αυτάς προς σε κοινάς και πανηγύρεις και απολαύσεις και λύπας και χαράς, όσον λοιπόν ειλικρινέστερον αγαπάς τους συμπατριώτας και την Πατρίδα, τόσον βεβαιότερον εκπληρώνεις τον νόμον του Θεού και πάλιν εξ εναντίας, όσον αμελείς και προδίδεις πολλάκις της Πατρίδος τα συμφέροντα, τόσον εξελέγχεσαι παραβάτης

του θείου νόμου, και του πλησίον σου εχθρός χειρότερος απίστου. “Ει τις των ιδίων και μάλιστα των οικείων ου προνοεί, την πίστιν ήρνηται, και έστιν απίστου χείρων”...

Τόσον ιερόν και θείον δώρον είναι η Πατρίς ώστε εν των μεγίστων σημείων της κατά των ανθρώπων δικαίας οργής του Θεού γίνεται πολλάκις η στέρησις της Πατρίδος.

...Και αν λοιπόν η Πατρίς είναι τόσον σεβάσμιον, τόσον πολύτιμον, τόσον αγαπητόν, εις τον Θεόν, φανερόν ότι χριστιανός, όστις αγαπά μάλιστα τον Θεό, και τον πλησίον, χρεωστεί να αγαπά την ιδίαν αυτού Πατρίδα».

(Κων. Κούρκουλα, «Λεύκωμα Δασκάλων του Γένους», σελ. 160, Αθήνα 1971).

Διασώζει ο Ι. Πολέμης την απάντηση κάποιας γιαγιάς προς τον εγγονό της, που απορούσε γιατί την έβλεπε κάθε βράδυ μετά τον εσπερινό μαζί με τα εικονίσματα να θυμιατίζει και το καριοφίλι του παππού.

*«Το καριοφίλι που θωρείς
ψηλά στον τοίχο να σκουριάζει
παιδάκι μου, μην απορείς
αγιολιβάνι του ταιριάζει
γιατί χωρίς αυτό
χωρίς το φλογερό του στόμα
θα ήμαστε σκλάβοι ακόμα».*

(«Ιεράρχες, Εθνάρχες», π. Θεοδώρου Ζήση, σελ. 30).

«Η απάντηση της ώριμης γερόντισσας», σημειώνει ο σεβαστός παπα-Θόδωρος, «είναι απάντηση της γηραιάς ελληνικής ιστορίας στους ανώριμους μελετητές της».

Οι δεσποτάδες του Μακεδονικού Αγώνα ζώστηκαν τ' άρματα και έσωσαν την Μακεδονία.

«...Στη μέση φορούσα μία πέτσινη ζώνη απ' όπου κρέμονταν από τη μία μεριά η θήκη του πιστολιού μου, που ήταν μεγάλο και γίνονταν εν ανάγκη και τουφέκι, κι απ' την άλλη ένα μαχαίρι για στρατιωτικό ή αστυνομικό. Συχνά γυμναζόμουν εις το σημάδι...», διηγείται ο ηρωικός μητροπολίτης Καστοριάς Γερμανός Καραβαγγέλης. (Αντ. Μπέλλου-Θρεγιάδη, «Μορφές Μακεδονομάχων», σελ. 75-76).

Ο επίσκοπος Πελαγονίας, Ιωακείμ Φορόπουλος, όταν ενθρονίστηκε στο Μοναστήρι, βροντοφώνησε στον εμπερίστατο λαό, που σφαζόταν από τους Κομιτατζήδες: *«Δεν ήρθα να σας διδάξω οφθαλμόν αντί οφθαλμού και οδόντα αντί οδόντος, αλλά οφθαλμούς αντί οφθαλμού και οδόντας αντί οδόντος».* Ο Κορυτσάς Φώτιος, ο Γρεβενών Αιμιλιανός, ο Μελενίκου Κωνσταντίνος, ο Ελευθερουπόλεως Γερμανός, έπεσαν μαχόμενοι, κοσμώντας το Εικονοστάσι του Γένους.

Όταν στις 30 Αυγούστου του 1907 ο λαός της Δράμας αποχαιρετά τον δεσπότη του, τον μετέπειτα εθνοϊερομάρτυρα Μητροπολίτη Σμύρνης, Χρυσόστομο, ο δημογέροντας Νίκας ενώπιον των χιλιάδων που είχαν μαζευτεί στο σταθμό, αναφωνεί: *«Δέσποτα, μας παρέλαβες λαγούς και μας έκαμες λιοντάρια. Μείνε ήσυχος. Θα γίνει το θέλημά σου».* Κι έγινε. (Ν. Βασιλειάδη, «Για την Ελευθερία», σελ. 265). Δεν ήταν πιστοί αυτοί οι ηρωικοί Επίσκοποι; Ήταν, αλλά προνοούσαν για τους οικείους, για το Γένος.

Τα γράφω αυτά για να κατανοήσουν κάποιοι ότι τούτη την στιγμή διακυβεύεται η ιστορική μας ύπαρξη. Αν ανεχτούμε την εγκατάσταση των μωαμεθανικών ορδών, ας θυροκολλήσουμε το αγγελτήριο θανάτου μας. Σε λίγο καιρό δεν θα υπάρχουν «καλοί σαμαρείτες», θα περιφέρονται εξαθλιωμένοι μωαμεθανοί που θα ξεσπάσουν πάνω μας για όλα τα δεινά τους. (Μωαμεθανοί και όχι μουσουλμάνοι. Οπαδοί του Μωάμεθ είναι και τίποτε άλλο).

Μην καταπίνετε τα παραμύθια των σάπιων καναλιών. Οι ροές από την Τουρκία, το κράτος συμμορία, δεν πρόκειται να σταματήσουν. Μας προορίζουν για βαλκανικό εμιράτο. Βρισκόμαστε ενώπιον εθνικής προδοσίας. Μην τους πιστεύετε. Λένε ψέματα. Όλοι και όλα για την σωτηρία της πατρίδας μας...

Πηγή: www.antibaro.gr/